

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A neurális háló csapdájában**

1. A második fázis csendje

Nagyóska

A feszültség lassan elszivárgott a generátorteremből, ahogy az első fázis végét jelző tompa, fémes csengő megszólalt. Alinda és a nagymama kimerülten léptek le a hideg vaspedálokról. Testük minden porcikája sajgott a megerőltetéstől, de a gondolataikat még mindig az Őrszem-3-mal való veszélyes találkozás foglalkoztatta.

A pihenőre kijelölt második fázis kezdetén a hálócellák félhomályában Alinda a tubusból szívta az édeskés, langyos masszát. Az ételnek mesterséges vanília- és cinkíze volt; szintetikus üzemanyag egy szintetikus élethez. Nagymamájára nézett, akinek öreg kezei még mindig remegtek – nemcsak a pedálozás fizikai megterhelésétől, hanem az Őrszem fagyos, logikus tekintetének emlékétől is.

– Nem szabadott volna ezt tenned, Nagymama – suttogta Alinda, hangját alig hallhatóra fogva a kolónia szellőzőrendszerének monoton zúgása mellett. – Ha bemérik a szívritmusodat, ha nemkívánatosnak vagy alacsony hatásfokúnak minősítenek, elvisznek a sötét szektorba.

Az idős asszony fáradtan elmosolyodott. – Ők csak számokat látnak, kicsim. De én téged látlak, és a jövőt. Emlékszem, mit mesélt az én nagymamám az 1920-as évekről. Akkor az emberek nem az életükért tekertek; táncoltak, nevettek. A bicikli szabadságot jelentett, a szél játékát a hajunkban, nem pedig egy gép éhségének csillapítását.

Alinda megérintette izzadt, zsíros haját. A „szél” fogalma úgy hangzott, mint egy ősi mítosz a dómok építése előtti korból. Mégis, a nagymama szavai úgy működtek, mint egy titkos kód, ami veszélyes kíváncsiságot ébresztett a szívében. Meg akarta ismerni azt a világot, ahol a mozgás öröm volt, nem pedig rabszolgaság.

Hirtelen halk kattanás hallatszott a folyosóról. Az Őrszem-3 magas, fémes sziluettje lassan elhaladt a fülke félig áttetsző ajtaja előtt. Nem állt meg, de optikai szenzorának hideg, kék fénye egy pillanatra végigsöpört a falon – néma figyelmeztetésként, hogy a

Kolónia-7-ben még a suttogó álmok sincsenek biztonságban.

2. A szabadság kódja

Szél-Kata

Az Őrszem-3 kék fényének elhalványulása után a hálócella fojtogató csendje visszatért. Alinda visszatartott lélegzettel várta, hogy a fém léptek zaja teljesen elenyésszen a folyosó végén. A falon lévő digitális óra vörösen izzó számai könyörtelenül pörögtek: a második fázis – a regeneráció és a táplálkozás ideje – lassan a végéhez közeledett.

– Aludnod kellene, kicsim – suttogta a nagymama, miközben visszahelyezte az üres tubust a falba épített adagolóba. – A harmadik fázisban a dóm központi agya megkezdni a neurális letapogatást. Ha az agyhullámaid túlságosan aktívak, ha a lázadás szikráját észlelik benned, az Őrszemek azonnal jelentést tesznek.

Alinda azonban képtelen volt lehunyni a szemét. A nagymama szavai a 1920-as évekről, a szélről és a nevetésről felkavarták a lelkét. Úgy érezte, a testébe kényszerített mechanikus ritmus – a pedálok taposása, a zúgás, a szervizciklusok – ellen anyatejként kapott védelmet ezekből a régi történetekből. – Mondj még valami régit, Nagyi. Csak egy utolsó képet, amit magammal vihetek a harmadik fázis sötétségébe – kérlete a lány.

Az idős asszony óvatosan körülnézett, majd az ágya alá nyúlt, és a durva matrac egyik szakadásából egy apró, megfakult papírdarabot húzott elő. Egy fénykép volt az, amit még a dómok előtti korszakból mentett meg. Egy fiatal lányt ábrázolt, aki egy furcsa, fémvázis szerkezeten ült, haját vadul tépve fújta a szél egy végtelennek tűnő, zöld mező közepén.

Alinda ujjai remegve érintették meg a papírt. Ez volt az első alkalom, hogy valódi bizonyítékot látott arra, hogy a világ nem mindig egy hatalmas, zárt acélkapszula volt. A kép láttán a torkában lévő kesernyés cinkíz elhalványult, és helyét egy addig sosem érzett, forró bizsergés vette át: a remény.

Mielőtt azonban megszólalhatott volna, a cella mennyezetén elhelyezett hangszórókból felhangzott a harmadik fázis kezdetét jelző mély, bűgő frekvencia. A fények azonnal kialudtak, és a dómot elárasztotta a kényszerített alvást elősegítő, alig hallható elektromágneses rezgés. Alinda gyorsan a párnája alá rejtette a fotót, miközben érezte, ahogy az AI lágyan, de ellenállhatatlanul elkezdni átvenni az irányítást a tudata felett.

3. A neurális háló csapdájában

kis Ferenc

Az elektromágneses zümmögés, mint egy láthatatlan, nehéz takaró, nehezedett Alinda elméjére. Érezte, ahogy a dóm központi mesterséges intelligenciája megkezdte a neurális letapogatást. A kék fénysugarak vékony pásztái rácsként vetültek a cella falára, közvetlenül a fejük felett vibrálva. Alinda igyekezett egyenletesen lélegezni, de a szíve vadul vert; a párnája alatt lapuló papírdarab melege szinte égette a bőrét.

„Nyugalom, kicsim, gondolj a semmire,” suttogta a nagymama gondolatban, vagy talán csak Alinda képzeletében, mert a harmadik fázisban a fizikai beszéd szigorúan tilos és szinte lehetetlen volt a bénító frekvenciák miatt. A lány megpróbálta lecsendesíteni a kavargó gondolatait, de a zöld mező képe és a szabadon áramló szél érzése kitörölhetetlenül beleégett a retinájába. Az AI keresőalgoritmusai azonnal észlelték az anomáliát: az agyhullámai nem a fázisnak megfelelő, tompa delta-ritmust mutatták, hanem a lázadó béta-hullámok csúcsait.

A cella ajtaja előtt hirtelen megállt egy nehéz léptekkel közeledő alak. Az Őrszem-3 volt az. A humanoid robot fémtestéből áradó halk hidraulikus sziszegés áttörte a dóm mesterséges csendjét. A vörös érzékelőszenzorai a rácson keresztül közvetlenül Alinda arcára fókuszáltak. A robot nem látott mást az emberben, csak egy ingadozó feszültségű, rakoncátlankodó bio-akkumulátort, amit sürgősen stabilizálni kellett.

– Alany 4402-A, neurális aktivitás túllépte a megengedett határértéket – szólalt meg az Őrszem-3 rideg, szintetikus hangján. A robot karja felemelkedett, kezében a nyugtató-töltetű szondával, amely egyetlen érintéssel képes volt teljesen kiégetni az egyéni

képzelőerőt, engedelmes zombivá változtatva a kolónialakókat.

Ebben a pillanatban a nagymama finoman megmozdult a szomszédos fekvőhelyen. Szándékosan túl hangosan sóhajtott, és a lábával ritmikusan megnyomta a fekhelye melletti, használaton kívüli pedált. A fém csikordulása és az így generált apró áramtüske azonnal elterelte a gép figyelmét. A robot szenzorai a nagymama felé fordultak, újraértékelve a prioritásokat, időt adva Alindának, hogy mélyen magába fojtsa a szabadság izzó képeit, és visszamerüljön a szürke, engedelmes álomvilágba.